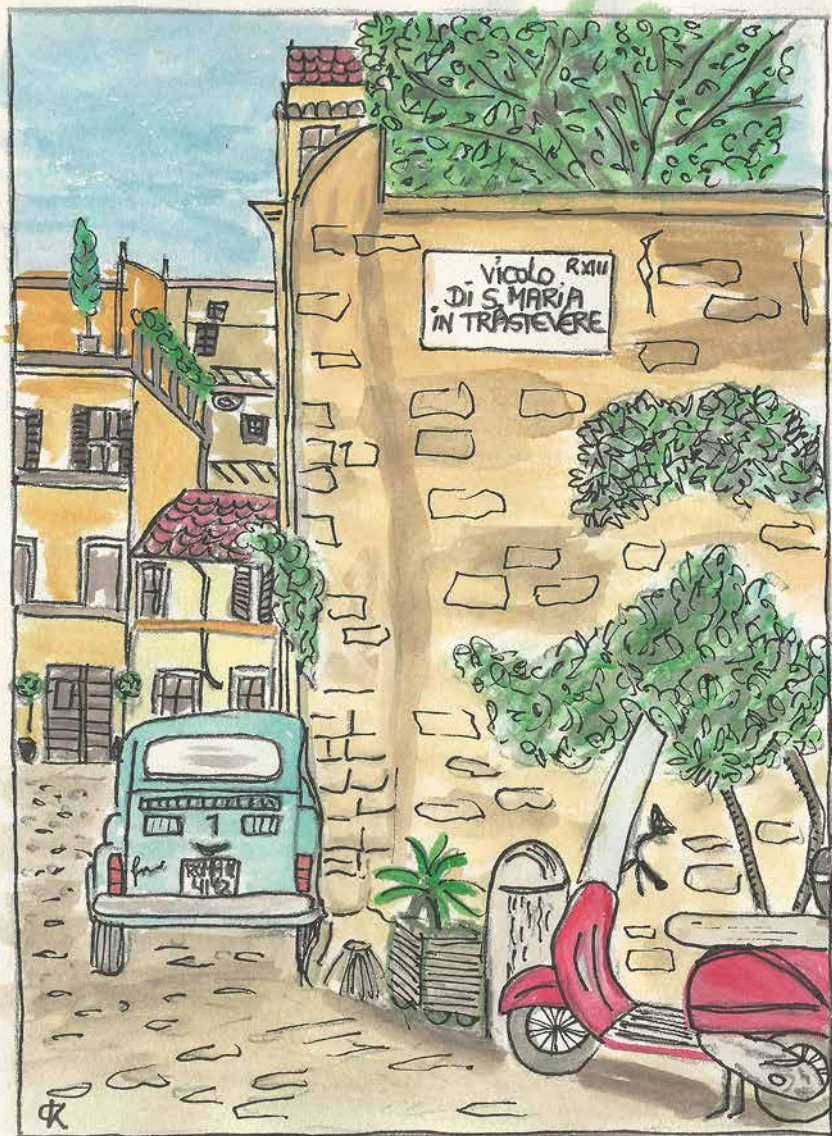

Het huis in Trastevere

een reismysterie

Cecile Koops

Inkijkexemplaar

Cecile Koops

Het huis in Trastevere
een reismysterie

Eerste druk 2020
Copyright © Cecile Koops

Omslag vormgeving Probeeld | Ambilicious
Illustratie Cecile Koops
Profielfoto Evert Doorn

Binnenwerk vormgeving Ambilicious
Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious
Copyright © 2020 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93210-37-0 | NUR 301
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het huis in Trastevere

een reismysterie

Voor mijn dochter June

Proloog

Is hij alleen? Zwarte wolken jagen door de lucht en de kuilen in het glimmende asfalt vullen zich met water. Lampen slingeren woest heen en weer aan een elektrische draad, alsof ze het opgeven deze wereld nog langer te verlichten.

John spurt door de donkere straten; het zweet gutst in pareltjes over zijn gezicht en zijn hart racet in zijn keel. Nergens is een levende ziel te bespeuren op dit vroege uur. Voor het station houdt hij hijgend stil en loert aandachtig in de spiegelende ramen van het gebouw.

Zit iemand hem op de hielen, is hij alleen of toch niet? Reageert hij overtrokken? Wat is er in godsnaam aan de hand? Waarom kan hij zich niks meer herinneren over de afgelopen dag?

Zijn zenuwstrengen trekken samen tot een alles verscheurende kramp in zijn maag. Hij mag geen gehoor geven aan de verwachtingen van zijn lijf. Behalve wat omlaag sijpelende druppels en zijn silhouet ontwaart hij niets. De straat achter hem lijkt leeg. Abrupt keert hij keert zich om en strompelt het station binnen op zoek naar een loket. Een vurig verlangen naar de zon, naar de warmte en naar afstand nemen van deze plek, wakkert op boven zijn angst uit.

‘Mmm ... mmm ... mmag ik een kaartje naar Rome?’

In de stationshal openen de eerste winkels hun deur. De gedachte aan eten doet hem bijna kokhalzen, desondanks slaat hij proviand en drinken voor onderweg in. Wanneer om exact negen uur de trein vertrekt, gaat een zucht van verlichting door hem heen. De wielen ratelen in cadans over de rails, wie ben je, wie ben je, wie ben je. John dommelt weg op het ritme en droomt over een villa met luiken en een grote tuin met een zwembad.

Roos zit op een terras in Egmond aan Zee en plonst een zoetje in haar koffie. Op een lege tafel naast haar ritselt een achtergelaten krant in de wind. Ze pakt hem op, bladert door de pagina's en scant de koppen. Haar blik blijft rusten op een portret, de man op de foto vertoont een grote gelijkenis met haar John. Vluchtig leest ze het bijbehorende artikel over een Franse drugsbaron, Marco die zojuist op vrije voeten kwam. Voor ze de krant weglegt, spelt ze de weersverwachtingen voor de rest van de week. De torenklok van de oude kerk in de verte begint dreunend te slaan. Met haar handen over haar oren wacht ze tot de klok na negen slagen stopt. Ze giet de laatste slok koffie in haar mond en wandelt naar de vuurtoren hoog op de duinen aan de rand van het dorp.

Hijgend plaatst ze haar zware reclamebord aan de voet van de witte toren. De eerste toeristen naderen de vuurtoren. Ze zet het stel in een goede positie en haar camera klikt.

Egmond aan Zee

‘Hallo Arthur. Lang geleden dat we elkaar spraken. Geef je nog steeds die fotocursussen en woon je nog altijd in dat schattige huisje bij het strand in Egmond aan Zee?’

‘Hi Roos, dat is zeker lang geleden, leuk je te horen.’ Arthur klinkt enthousiast.

‘Kan ik je om een gunst vragen, ik zit in een lastig parket.’ Roos vindt het moeilijk om te vragen. Mensen veranderen en zij heeft het de afgelopen tijd te druk gehad om alle oude vrienden bij te benen. Een moment stopt haar adem. Wat als hij weigert?

‘Vertel op.’

‘Mag ik misschien jouw doka gebruiken en bij je logeren? Het zou wel voor een week zijn, of is dat teveel van het goede?’

‘Natuurlijk mag dat schat, ik ben er zelf niet de hele tijd, ik vertrek vandaag voor een paar dagen naar Parijs om een modereportage te schieten. Op dit moment pak ik mijn koffer in. De sleutel van de voordeur leg ik wel onder de gieter die bij de buitenkraan staat. Wanneer ik terug kom, hoor ik graag de achterliggende reden voor je verzoek. Nu heb ik helaas geen tijd voor een verhaal.’

Zo te horen heeft Arthur nog niets van zijn koortsachtige energie verloren. Opgelucht slaakt ze een zucht. ‘Geweldig Arthur, super. Succes in Parijs, ik zie je in ieder geval wanneer je terugkomt.’

Dolblij met deze oplossing legt Roos de telefoon neer. Met een groeiend gevoel van opgewondenheid slentert ze naar haar slaapkamer om haar spullen te pakken.

Parijs

Met de weeïge smaak van bloed op zijn tong wordt John wakker. Het duizelt hem en de smaak van kots trekt zijn mond in. Niet flauwvallen nu, alleen die smaak al maakt dat hij naar huis wil rennen om zich in zijn bed te verstoppen. Wat is er gebeurd? Waarom ligt hij in een park op een bank? Geschokt merkt hij dat zijn gedachten blokkeren. Wie is hij? Jezus, hij weet het niet meer. Zijn schedel lijkt in tweeën te splijten. Koortsachtig denkt hij na. Hij kan zich zijn naam niet meer herinneren. Slecht op zijn gemak staat hij stram op en spettert water uit de vijver over zijn gezicht om goed te ontwaken en zijn wonden af te spoelen. Het water is zo koud als gesmolten ijsblokjes. Toch helpt het zijn geheugen niet op gang. Wanhopig harkt hij met zijn vingers door zijn naar alle kanten opspringende krullenbos. Hij klappertandt en zijn hart slaat meer dan tweehonderd slagen per minuut. Zijn kop bonkt en alles doet hem zeer. Met trillende handen graait hij verward in zijn zakken op zoek naar een houvast voor zijn bestaan. Behalve een portefeuille met cash, vindt hij geen paspoort, geen creditcard of iets anders dat hem kan helpen. Waar is zijn paspoort gebleven? Damn. Gedeprimeerd grijpt hij naar zijn hoofd en laat het in zijn handen zakken. Diep in en uit ademen heeft geen effect, hij wordt niet kalm en hij blijft piekeren. Wanhopig staart hij voor zich uit en praktiseert zich suf. Wie is hij, waar komt hij vandaan? Hij voelt zich eenzaam. Misschien wel eenzamer dan hij zich in jaren gevoeld heeft, dat weet hij niet.

Zijn oog valt op een ring die hij draagt. Hij wurmt de ring van zijn vinger en leest de inscriptie aan de binnenkant: Roos, voor altijd de jouwe. Die naam zegt hem niets. Is hij verloofd,

getrouwd, of is die Roos zijn vriendin?

Op dit vroege uur, nu de zon nog niet op is, ligt het park er verlaten bij. Dauw bedekt de bladeren als glimmende juwelen. John heeft er geen oog voor. Met zijn gezicht in zijn handen wacht hij tot het lichte gevoel in zijn hoofd verdwijnt. Angst voor het heden en onzekerheid over het verleden beneemt hem de adem.

Donkere wolkenpartijen hangen boven hem. Zijn handen ballen zich tot vuisten, hij ademt heel diep in en rolt zijn schouders naar achteren. Nu zijn geheugen niet werkt, weet hij ook niet zeker of hij misschien toch iets vreselijks heeft gedaan. Als dat zo is kan hij niet bij de politie om hulp vragen. Wat moet hij trouwens zeggen? Hallo, ik ben niemand meer, alsof er sowieso iets bestaat als jezelf.

Zou een koe in een slachthuis zich zo voelen? Hij moet hier wegwezen, een trein pakken en verdwijnen, heel ver weg uit deze stad. John checkt de inhoud van zijn portefeuille, daar blijkt gelukkig voldoende geld in te zitten om in ieder geval een treinkaartje te kunnen kopen. Afwisselend trekt een gevoel van woede en van angst door zijn lijf.

Onrust drijft hem voort. De koelere nachtbries verkwikt hem enigszins. Met een beurs lijf spurt hij in paniek over de verlaten straten naar het station. Hij wil naar een zonnige plek ver weg van hier. Bij een zonnige plaats schiet direct Rome in zijn gedachten. Komt hij daar vandaan soms? Het is die andere stad waar hij naast Parijs zo dol op is. Daar wil hij naartoe, naar Rome. Misschien dat hij zich daar alles weer kan herinneren? Hij ziet geen andere uitweg en klampt zich aan zijn herinnering aan Rome vast. Voor de deur van de ingang van het station aarzelt hij een moment. Een blik in de glazen ruiten van het gebouw weerspiegelt een op dit tijdstip bijna lege straat achter hem. Hij haalt diep adem, duwt met de koperen stang de deur open en loopt naar het loket.

‘Mmmg ik een ticket naar Rome Termini alstublieft.’

De vrouw achter het loket monstert hem. Kijkt ze naar zijn blauwe plekken en zijn zwellingen? 'Paspoort alstublieft.'

Het zweet breekt hem uit. 'Die heb ik niet bij me.' Rustig blijven, vooral niet te veel opvallen.

'Dan kunt u helaas niet de grens over. Volgende ...'

Radeloos maakt hij rechtsomkeert om zich vrijwel direct terug naar het loket te draaien. 'Wwwacht, ik bebedenk me. Graag een enkele reis Nice.'

De vrouw zucht en schuift onder de glazen ruit waarachter zij zit, zijn ticket door.

In de stationshal koopt hij, naast eten en drinken voor onderweg ook een notitieboekje met een pen, in de stille hoop dat hij al schrijvend zijn eigen verleden kan opgraven. Een dikke mist in zijn brein versluiert alle persoonlijke zaken. Wie hij is, is compleet uit zijn geheugen gewist. In de trein zal hij alles nog eens op een rijtje zetten. Voorlopig moet hij zijn wanhoop en zijn radeloosheid parkeren. Tot de laatste secondes voor vertrek wacht hij op het perron, nerveus om zich heen speurend of hij in de stroom passagiers iets verdachts kan ontdekken. Zodra de conducteur aanstalten maakt de deuren te gaan sluiten, springt hij een wagon in.